

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

VIII

A few days later, when the terror caused by the executions had died down, some of the animals remembered—or thought they remembered—that the Sixth Commandment decreed “No animal shall kill any other animal.” And though no one cared to mention it in the hearing of the pigs or the dogs, it was felt that the killings which had taken place did not square with this. Clover asked Benjamin to read her the Sixth Commandment, and when Benjamin, as usual, said that he refused to meddle in such matters, she fetched Muriel. Muriel read the Commandment for her. It ran: “No animal shall kill any other animal without cause.” Somehow or other, the last two words had slipped out of the animals’ memory. But they saw now that the Commandment had not been violated; for clearly there was good reason for killing the traitors who had leagued themselves with Snowball.

สองสามวันต่อมา เมื่อความตระหนักใจเรื่องการประหารชีวิตค้อยบรรเทาลง พวกสัตว์ส่วนหนึ่งก็นึกขึ้นได้ หรือคิดว่าพวกตนจำได้ว่าบัญญัติข้อที่หกกล่าวว่า “สัตว์จะต้องไม่ฆ่าสัตว์ด้วยกันเอง” และแม้ว่าจะไม่มีใครอยากพูดถึงให้พวกหมูหรือพวกสุนัขได้ยิน ก็เป็นที่รู้สึกตรงกันว่า การฆ่าซึ่งเกิดขึ้น ได้ออกนอกกรอบของหลักข้อนี้ไปแล้ว โคลเวอร์ขอให้เบนจามินอ่านบัญญัติข้อที่หกให้ฟัง และเมื่อ เบนจามิน ปฏิเสธที่จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ตามเคย นางก็ไปหามิวเรียล

มิวเรียลอ่านบัญญัติข้อนี้ให้นางฟัง มันเขียนไว้ว่า “สัตว์จะต้องไม่ฆ่าสัตว์ด้วยกันเอง โดยไม่มีสาเหตุ” ไม่รู้ว่าจะข้อความตอนท้ายได้หายไปจากความจำของพวกสัตว์ได้อย่างไร แต่ตอนนี้พวกเขาก็เห็นแล้วว่าไม่ได้มีการละเมิดกฎ เพราะก็เป็นเหตุผลที่ดีที่จะสังหารผู้ทรยศซึ่งร่วมมือกับสโนว์บอล

Throughout the year the animals worked even harder than they had worked in the previous year. To rebuild the windmill, with walls twice as thick as before, and to finish it by the appointed date, together with the regular work of the farm, was a tremendous labour. There were times when it seemed to the animals that they worked longer hours and fed no better than they had done in Jones’s day. On Sunday mornings Squealer, holding down a long strip of paper with his trotter, would read out to them lists of figures proving that the production of every class of foodstuff had increased by two hundred per cent, three hundred per cent, or five hundred per cent, as the case might be. The animals saw no reason to disbelieve him, especially as they could no longer remember very clearly what conditions had been like before the Rebellion. All the same, there were days when they felt that they would sooner have had less figures and more food.

ตลอดทั้งปีนั้น พวกสัตว์ทำงานกันหนักยิ่งกว่าที่เคยทำมาในปีก่อน การซ่อมสร้างโรงสีลมใหม่ให้ผนังทุกด้านหนาเป็นสองเท่าของแต่ก่อน ทั้งจะต้องให้แล้วเสร็จภายในวันที่กำหนด และในขณะที่เดียวกันก็ต้องทำงานประจำวันของฟาร์มด้วยนั้น นับเป็นเรื่องที่ทำให้เหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง บางครั้งพวกสัตว์รู้สึกพวกตนทำงานหนักและยาวนานกว่า และได้รับอาหารน้อยกว่าในสมัยของนายโจนส์ ในเช้าวันอาทิตย์ สควิลเลอร์ซึ่งถือแถบกระดาษยาวไว้ด้วยอุ้งเท้า จะอ่านรายการตัวเลขหลากหลาย ซึ่งยืนยันว่าผลผลิตอาหารทุกๆ ประเภทได้เพิ่มขึ้นสองร้อยเปอร์เซ็นต์บ้าง สามร้อย หรือห้าร้อยเปอร์เซ็นต์บ้างตามแต่กรณี พวกสัตว์ไม่มีเหตุผลที่จะไม่เชื่อและพวกเขาก็จำไม่ได้แล้วว่า สภาพก่อนการปฏิวัตินั้นเป็นเช่นไร แต่สิ่งที่พวกเขาคิดหวังเหมือนๆ กันก็คือ คงจะในเร็วๆ นี้ ที่จะมีการสะสมเป็นตัวเลขให้น้อยลง และเพิ่มปริมาณอาหารการกินให้อิ่มท้องมากขึ้น

All orders were now issued through Squealer or one of the other pigs. Napoleon himself was not seen in public as often as once in a fortnight. When he did appear, he was attended not only by his retinue of dogs but by a black cockerel who marched in front of him and acted as a kind of trumpeter, letting out a loud “cock-a-doodle-doo” before Napoleon spoke. Even in the farmhouse, it was said, Napoleon inhabited separate apartments from the others. He took his meals alone, with two dogs to wait upon him, and always ate from the Crown Derby dinner service which had been in the glass cupboard in the drawing-room. It was also announced that the gun would be fired every year on Napoleon’s birthday, as well as on the other two anniversaries.

ตอนนี้คำสั่งทั้งหมดจะถูกถ่ายทอดผ่านสควิลเลอร์หรือหมูตัวใดตัวหนึ่ง ตัว นโปเลียนเอง จะไม่ปรากฏตัวต่อสาธารณะมากไปกว่าปักษ์ละหนึ่งครั้ง เมื่อปรากฏตัว นอกจากจะมาพร้อมพวกสุนัขที่ตามอารักขาแล้ว ยังมีไก่หนุ่มสีดำเดินนำหน้า ทำหน้าที่ประหนึ่งนักเป่าแตร ส่งเสียงขัน “เอ้ก อี-เอ้ก-เอ้ก” ดังลั่น ก่อนที่ นโปเลียนจะเริ่มพูด พูดกันว่า เมื่ออยู่ในบ้าน นโปเลียนก็แยกอยู่ต่างหากจากพวกหมูๆ เขากินอาหารตามลำพัง โดยมีสุนัขสองตัวคอยรับใช้ และมักใช้ชุดจานชามดินเนอร์ล้ำค่า ยี่ห้อคราวน์ เดอร์บี ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้ในตู้กระจกห้องรับแขกเสมอ ยังมีประกาศอีกด้วยว่าจะมีการยิงสลุดทุกๆ ปี ในวันที่เกิดของ นโปเลียน เช่นเดียวกับ การเฉลิมฉลองครบรอบวันสำคัญแห่งปีอีก 2 วันที่มีอยู่ก่อน

Napoleon was now never spoken of simply as “Napoleon.” He was always referred to in formal style as “our Leader, Comrade Napoleon,” and this pigs liked to invent for him such titles as Father of All Animals, Terror of Mankind, Protector of the Sheep-fold, Ducklings’ Friend, and the like. In his speeches, Squealer would talk with the tears rolling down his cheeks of Napoleon’s wisdom the goodness of his heart, and the deep love he bore to all animals everywhere, even and especially the unhappy animals who still lived in ignorance and slavery on other farms. It had become usual to give Napoleon the credit for every successful achievement and every stroke of good fortune. You would often hear one hen remark to another, “Under the guidance of our Leader, Comrade Napoleon, I have laid five eggs in six days”; or two cows, enjoying a drink at the pool, would exclaim, “Thanks to the leadership of Comrade Napoleon, how excellent this water tastes!” The general feeling on the farm was well expressed in a poem entitled Comrade Napoleon, which was composed by Minimus and which ran as follows:

ทุกวันนี้ไม่เคยมีใครเอ่ยชื่อ นโปเลียนเลยๆ อีกแล้ว เขามักจะถูกเรียกอย่างเป็นทางการว่า “สหายนโปเลียนผู้นำของเรา” และพวกหมูก็พอใจที่จะคิดคำเรียกต่างๆ ให้เขา เช่น บิดาของสัตว์ทั้งปวง ผู้พิชิตเหล่ามนุษย์ ผู้ปกป้องฝูงแกะ มิตรของลูกเป็ดน้อย และอื่นๆ ประมาณนั้น เวลาที่สกวีลเลอร์พูดปราศรัยต่อฝูงสัตว์ เขาก็มีน้ำตานองหน้า ขณะเอ่ยถึงภูมิปัญญาและความดีงามในหัวใจ ของนโปเลียน และ ความรักอย่างลึกซึ้งที่ นโปเลียน มีต่อปวงสัตว์ในหลายๆ แห่งหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกสัตว์ผู้ไร้ความสุขซึ่งยังคงมีชีวิตอย่างมมงายและยอมเป็นทาสอยู่ในฟาร์มอื่นๆ กลายเป็นเรื่องธรรมดาที่จะยกความดีความชอบให้แก่ นโปเลียนในทุกๆ ความสำเร็จที่เกิดขึ้น หรือไม่ว่าจะเกิดโชคดีใดขึ้นก็ตาม แม่ไก่มักจะพูดว่า “เพราะได้คำชี้แนะจากสหายนโปเลียน ท่านผู้นำของพวกเรา ฉันจึงสามารถวางไข่ได้วันละ 5 ฟองถึงหกวัน” หรือแม่โคสองตัว ขณะที่เปล็ดเปล็นคัมน์น้ำในสระกันก็จะออกอุทานว่า “ขอบคุณการนำทางของสหายนโปเลียน น้ำนี้ช่างมีรสชาติดียิ่งกระไร” ความรู้สึกที่คลอบคลุมอยู่ในฟาร์มนี้ ถูกแสดงออกอย่างเลิศเลอโดยบทกวีชื่อ สหายนโปเลียน ซึ่งมีนิมิตประพันธ์ขึ้น โดยมีใจความดังนี้

Friend of fatherless!
 Fountain of happiness!
 Lord of the swill-bucket! Oh, how my soul is on
 Fire when I gaze at thy
 Calm and commanding eye,
 Like the sun in the sky,
 Comrade Napoleon!
 Thou are the giver of
 All that thy creatures love,
 Full belly twice a day, clean straw to roll upon;
 Every beast great or small
 Sleeps at peace in his stall,
 Thou watchest over all,
 Comrade Napoleon!
 Had I a sucking-pig,
 Ere he had grown as big
 Even as a pint bottle or as a rolling-pin,
 He should have learned to be
 Faithful and true to thee,
 Yes, his first squeak should be
 "Comrade Napoleon!"

มิตรของผู้กำพร้าบิดา ป่อเกิดแห่งความหตุหรรษา จอมราชาแห่งถังใส่อาหาร โอ จิตวิญญูณของข้ากระจ่างแจ้งแล้ว

ในท่านข้าเห็นดวงไฟที่ฟ่องแผ้ว ดวงตาสงบเย็นเฟริดแพรว ไม่แค้แล้วดวงอาทิตย์บนนภา สหายข้า นามนโปเลียน

ท่านเป็นผู้ให้ที่ไม่เคยแปรเปลี่ยน ทุกสรรพสิ่งในทุกวันทั่ววันเวียน อาหารเต็มถึงวันละสองครั้ง ทั้งกองฟางสะอาดสำหรับทอดกายลงนอน

สัตว์ใหญ่่น้อยไม่ต้องอนาทร นอนหลับสบายในคอกบนบรรจธรณ์ ท่านคอยดูแลด้วยความเอื้ออาทร เป็นท่านเอง สหาย นโปเลียนแสนดี

หากข้ามีลูกหมูที่ยังดูนม ก่อนเขาจะเติบโตใหญ่เต็มที่ ไม่ว่าจะตัวเท่าขวดเล็กๆ หรือไม่ว่าขนาดแบ่งก็ตามที เขาต้องได้เรียนรู้ที่จะมี ศรัทธาและความภักดีในตัวท่าน เช่นเดียวกับพวกเรา

และแน่นอน เสียงอู้อี้ๆ ครั้งแรกของเขา จะต้องร้องว่า ท่านเป็นผู้นำของเรา “สหายนโปเลียน”

Napoleon approved of this poem and caused it to be inscribed on the wall of the big barn, at the opposite end from the Seven Commandments. It was surmounted by a portrait of Napoleon, in profile, executed by Squealer in white paint.

นโปเลียนเห็นชอบอนุมัติกับบทนี้ และยังบัญชาให้มันถูกเขียนไว้บนผนังของโรงนาหลังใหญ่ที่ด้านตรงข้ามกับที่เขียนบัญญัติเจ็ดประการไว้ รอบๆ คำจารึกบทกวีมีภาพวาดคล้ายเล่าเรื่องราวของ นโปเลียน เขียนด้วยสีขาวโดยฝีมือของ สควีลเลอร์

Meanwhile, through the agency of Whymper, Napoleon was engaged in complicated negotiations with Frederick and Pilkington. The pile of timber was still unsold. Of the two, Frederick was the more anxious to get hold of it, but he would not offer a reasonable price. At the same time there were renewed rumours that Frederick and his men were plotting to attack Animal Farm and to destroy the windmill, the building of which had aroused furious jealousy in him. Snowball was known to be still skulking on Pinchfield Farm. In the middle of the summer the animals were alarmed to hear that three hens had come forward and confessed that, inspired by Snowball, they had entered into a plot to murder Napoleon. They were executed immediately, and fresh precautions for Napoleon's safety were taken. Four dogs guarded his bed at night, one at each corner, and a young pig named Pinkeye was given the task of tasting all his food before he ate it, lest it should be poisoned.

ในขณะที่เดียวกัน โดยการทำหน้าที่คนกลางของวิมเปอร์ โนโปเลียนได้ทำการต่อรองที่ซับซ้อนกับเฟรดเดอริกและพิลคิงตัน ไม้กอนนั้นยังไม่ได้ถูกขายออกไป ในระหว่างกันทั้งสอง เฟรดเดอริก จะอยากได้มากกว่า แต่กลับไม่ยอมเสนอราคาที่เหมาะสม ขณะเดียวกันนั้นก็มีการร่ำลือกันขึ้นมาใหม่ ว่า เฟรดเดอริก กับพวกคนงานกำลังวางแผนจะโจมตีฟาร์มสัตว์และทำลายโรงสีลม ซึ่งเป็นสิ่งก่อสร้างที่ก่อความริษยาขึ้นในจิตใจของเขา พวกกันว่า สโนว์บอล ยังคงซ่อนตัวอยู่ในฟาร์มพินซ์ฟิลด์

กลางฤดูร้อน พวกสัตว์ต้องตกใจที่ได้ยินว่า แม่ไก่สามตัวออกมาสารภาพ ว่า ถูกสโนว์บอลชักจูงให้วางแผนสังหารโนโปเลียน แม่ไก่ทั้งสามถูกประหารในทันที และมีการวางมาตรการใหม่ๆ เพื่อดูแลความปลอดภัยให้แก่โนโปเลียน ในเวลากลางคืนสุนัขสี่ตัวคอยเฝ้าอารักขาอยู่ที่แต่ละมุมของเตียง หมูหนุ่มชื่อฟิงค์อาย ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ชิมอาหารทุกอย่างก่อน ด้วยเกรงว่าอาหารอาจถูกเจือยาพิษ

At about the same time it was given out that Napoleon had arranged to sell the pile of timber to Mr. Pilkington; he was also going to enter into a regular agreement for the exchange of certain products between Animal Farm and Foxwood. The relations between Napoleon and Pilkington, though they were only conducted through Whymper, were now almost friendly. The animals distrusted Pilkington, as a human being, but greatly preferred him to Frederick, whom they both feared and hated. As the summer wore on, and the windmill neared completion, the rumours of an impending treacherous attack grew stronger and stronger. Frederick, it was said, intended to bring against them twenty men all armed with guns, and he had already bribed the magistrates and police, so that if he could once get hold of the title-deeds of Animal Farm they would ask no questions. Moreover, terrible stories were leaking out from Pinchfield about the cruelties that Frederick practised upon his animals. He had flogged an old horse to death, he starved his cows, he had killed a dog by throwing it into the furnace, he amused himself in the evenings by making cocks fight with splinters of razor-blade tied to their spurs. The animals' blood boiled with rage when they heard of these things being done to their comrades, and sometimes they clamoured to be allowed to go out in a body and attack Pinchfield Farm, drive out the humans, and set the animals free. But Squealer counselled them to avoid rash actions and trust in Comrade Napoleon's strategy.

ในช่วงเวลานั้น มีการแจ้งข่าวว่าโนโปเลียนได้ตกลงขายท่อนไม้กอนนั้นให้นายพิลคิงตันแล้ว ทั้งยัง เตรียมจะทำสัญญาให้มีการแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์บางอย่างกันเป็นการประจำในระหว่างแอนิมอลฟาร์มกับฟาร์มฟอกซ์วูดด้วย แม้ว่าการเจรจาซื้อขายจะทำโดยผ่านวิมเปอร์เท่านั้น แต่ความสัมพันธ์ระหว่างโนโปเลียนกับพิลคิงตันก็นับว่าดีเยี่ยม พวกสัตว์ไม่ยอมเชื่อใจเพราะว่าเขาเป็นมนุษย์ แต่ก็พอใจที่จะเลือกพิลคิงตันมากกว่าเฟรดเดอริก ผู้ซึ่งพวกมัน ทั้งวันกลัวและเกลียดชัง

เมื่อฤดูร้อนผ่านไป และโรงสีลมใกล้เสร็จสมบูรณ์ ข่าวลือเรื่องการโจมตีของผู้ทรยศที่อาจมาถึงได้ทุกเวลา ก็โหมกระพือแรงขึ้นๆ ว่ากันว่า เฟรดเดอริกจะพาคนยี่สิบคนพร้อมอาวุธปืนมาโจมตี และยังคิดสินบนเหล่าผู้พิพากษาที่พวกเขาตรวจสอบไว้แล้ว ดังนั้นหากเขาสามารถชิงเอาโฉนดที่ดินของแอนิมอลฟาร์มไปได้แล้ว คนพวกนั้นก็จะไม่สอบถามเรื่องราวใดๆ ต่อไป ยิ่งกว่านั้น มีเรื่องน่ากลัวเล็ดลอดออกมาจากฟาร์มพินซ์ฟิลด์ เกี่ยวกับความโหดเหี้ยมที่เฟรดเดอริกกระทำต่อพวกสัตว์ของตน เขาเคยเขียนตีฆาตรจนถึงแก่ความตาย ทรมานวัวให้ถอดอยาก ฆ่าสุนัขตัวหนึ่งโดยโยนเข้าเตาหลอมโลหะ เขาหาความสนุกสนานในเวลาเย็นคำด้วยการนำไปมาต่อสู้อันโดยผูกเศษใบมีดโกนเข้ากับเดือยของพวกมัน

โลหิตของพวกสัตว์เดือดพล่านขึ้นด้วยความโกรธแค้น เมื่อได้ยินถึงสิ่งที่โหดร้ายเหล่านี้ที่กระทำกับสหราชอาณาจักร และบางครั้งพวกเขาก็พากันโห่ร้อง ขอให้ได้รับอนุญาตให้ยกขบวนออกไปโจมตีฟาร์มพินซ์ฟิลด์ เพื่อขับไล่พวกมนุษย์ และปลดปล่อยพวกสัตว์ให้เป็นอิสระ แต่ว่าสควิลเลอร์แนะนำให้พวกเขาหลีกเลี่ยงการกระทำที่ดูว่ามผลิผลาม และให้เชื่อมั่นในกลยุทธ์ของสหราชอาณาจักรโนโปเลียน

Nevertheless, feeling against Frederick continued to run high. One Sunday morning Napoleon appeared in the barn and explained that he had never at any time contemplated selling the pile of timber to Frederick; he considered it beneath his dignity, he said, to have dealings with scoundrels of that description. The pigeons who were still sent out to spread tidings of the Rebellion were forbidden to set foot anywhere on Foxwood, and were also ordered to drop their former slogan of "Death to Humanity" in favour of "Death to Frederick." In the late summer yet another of

Snowball's machinations was laid bare. The wheat crop was full of weeds, and it was discovered that on one of his nocturnal visits Snowball had mixed weed seeds with the seed corn. A gander who had been privy to the plot had confessed his guilt to Squealer and immediately committed suicide by swallowing deadly nightshade berries. The animals now also learned that Snowball had never—as many of them had believed hitherto—received the order of “Animal Hero, First Class.” This was merely a legend which had been spread some time after the Battle of the Cowshed by Snowball himself. So far from being decorated, he had been censured for showing cowardice in the battle. Once again some of the animals heard this with a certain bewilderment, but Squealer was soon able to convince them that their memories had been at fault.

แม้กระนั้น ความรู้สึกต่อต้านเฟรดเดอริกก็ยังคงเป็นไปอย่างรุนแรง เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง นโปเลียนปรากฏตัวขึ้นในโรงนา และอธิบายว่า เขาไม่เคยคิดจะขายไม้กองนั้นให้เฟรดเดอริกเลย เขาถือว่าการติดต่อกับคนต่ำทรามตามที่ถูกรบรายนามานั้นเป็นการไร้ศักดิ์ศรีอย่างยิ่ง พวกนกพิราบที่ยังคงถูกส่งออกไปเผยแพร่กระแสการปฏิวัติ ถูกสั่งห้ามไม่ให้เกาะลงไม่ว่าจะเป็นที่ใดในฟาร์มฟอกชวูดอย่างเด็ดขาด และได้รับคำสั่งให้เปลี่ยนคำนิยาม จากที่เคยใช้ “มนุษย์จงตาย” มาเป็น “เฟรดเดอริกจงตาย” แทน

ในตอนปลายฤดูร้อน แผนร้ายใหม่ของสโนว์บอลได้ถูกเปิดเผยออกมา ชาวสาธิตที่เก็บเกี่ยวไว้ เต็มไปด้วยวัชพืช และมีผู้พบว่า ในการมาเยือนในคืนใดคืนหนึ่งนั้น สโนว์บอลได้แอบผสมเมล็ดวัชพืชเข้ากับเมล็ดข้าวโพด ท่านผู้ใดหนึ่งซึ่งถูกพบว่ามีส่วนในแผนการนี้ได้สารภาพความผิดต่อสควิลเลอร์ ก่อนที่จะฆ่าตัวตายในทันทีโดยการกินลูกไม้พิษ พวกสัตว์ยังได้รับความรู้อีกด้วยว่า สโนว์บอลมิได้เคยได้รับรางวัล “วีรบุรุษสัตว์ ชั้นที่หนึ่ง” ดังที่พวกเขาเคยเชื่อว่าเป็นดังนั้น เรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องเล่าที่พูดแพร่กระจายกันไปในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หลังจากเกิดสมรภูมิรบที่คอกโค โดยตัวของสโนว์บอลเป็นผู้กระจายข่าวเอง ห่างไกลจากการได้รับเหรียญกล้าหาญ เขาถูกกล่าวโทษว่าได้แสดงความซื่อสัตย์ในการสู้รบต่างหาก นี่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่พวกสัตว์รับฟังเรื่องนี้ด้วยความงงงันสับสน แต่ว่าในไม่ช้า สควิลเลอร์ก็สามารถพูดชักจูงจนพวกเขาเชื่อกันว่าได้จำผิดกันไปเอง

In the autumn, by a tremendous, exhausting effort—for the harvest had to be gathered at almost the same time—the windmill was finished. The machinery had still to be installed, and Whymper was negotiating the purchase of it, but the structure was completed. In the teeth of every difficulty, in spite of inexperience, of primitive implements, of bad luck and of Snowball's treachery, the work had been finished punctually to the very day! Tired out but proud, the animals walked round and round their masterpiece, which appeared even more beautiful in their eyes than when it had been built the first time. Moreover, the walls were twice as thick as before. Nothing short of explosives would lay them low this time! And when they thought of how they had laboured, what discouragements they had overcome, and the enormous difference that would be made in their lives when the sails were turning and the dynamos running—when they thought of all this, their tiredness forsook them and they gambolled round and round the windmill, uttering cries of triumph. Napoleon himself, attended by his dogs and his cockerel, came down to inspect the completed work; he personally congratulated the animals on their achievement, and announced that the mill would be named Napoleon Mill.

พอถึงฤดูใบไม้ร่วง ด้วยความพยายามที่เหน็ดเหนื่อยมหาศาล เพราะจะต้องทำการเก็บเกี่ยวไปด้วยพร้อมๆ กัน การสร้างโรงสีก็สำเร็จเสร็จลงจนได้ โครงสร้างตัวอาคารนั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว แต่ก็ยังจะต้องติดตั้งเครื่องจักร ซึ่งนายวิมเปอร์กำลังทำการเจรจาต่อรองเรื่องการจัดซื้ออยู่ แม้จะต้องเผชิญกับความยากลำบากในทุกๆ แง่มุม เช่นการขาดประสบการณ์ การรู้จักแต่ใช้วิธีการตามแบบเก่า การเผชิญกับเคราะห์ร้าย และการถูกสโนว์บอลทรยศ แต่งานก็สำเร็จเสร็จลงภายในวันที่กำหนดไว้ แม้เหน็ดเหนื่อยแทบตาย แต่ก็ภาคภูมิใจอย่างยิ่ง พวกสัตว์เดินวนไปรอบๆ ผลงานชิ้นเอกซึ่งดูจะงดงามในสายตาของพวกเขายิ่งกว่าเมื่อสร้างขึ้นในครั้งแรกเสียอีก ยิ่งกว่านั้นผนังทั้งสี่ด้านก็หนาเป็นสองเท่าของครั้งก่อน ที่นี้ก็จะไม่มีอะไรอื่นนอกจากระเบิดเท่านั้น ที่จะพังมันลงได้

เมื่อพวกสัตว์ได้คิดย้อนกลับไปว่าได้ตราครุฑทำงานหนักกันมาขนาดไหน เอาชนะความท้อถอยกันมาได้อย่างไร และนี่ก็ไปข้างหน้าถึงความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตอย่างมหาศาล เมื่อถึงวันลมเริ่มหมุนและไดนาโมเริ่มทำงาน เมื่อพวกเขาเห็นถึงสิ่งเหล่านี้ ความเหน็ดเหนื่อยก็หายไปเหมือนปลิดทิ้ง และพวกเขาก็พากันกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ โรงสีลม พลางโหรีอย่างมีชัย

นโปเลียน ซึ่งมีฝูงสุนัขและเจ้าไก่หนุ่มติดตาม ได้ลงมาตรวจดูงานที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว เขากล่าวแสดงความยินดีในความสำเร็จของพวกสัตว์ด้วยตนเอง แล้วประกาศว่า โรงสีลมนี้จะมีชื่อว่า โรงสีลม นโปเลียน

Two days later the animals were called together for a special meeting in the barn. They were struck dumb with surprise when Napoleon announced that he had sold the pile of timber to Frederick. Tomorrow Frederick's wagons would arrive and begin carting it away. Throughout the whole period of his seeming friendship with Pilkington, Napoleon had really been in secret agreement with Frederick.

สองวันต่อมา พวกสัตว์ถูกรวมกันมาในโรงนา เพื่อประชุมในวาระพิเศษ พวกเขาต้องตกตะลึง งงงันด้วยความประหลาดใจ เมื่อนโปเลียนประกาศว่า เขาได้ขายไม้กองนั้นให้แก่เฟรดเดอริกแล้ว และฟຸ່ງนี้รื้อม้าของเฟรดเดอริกจะมาบรรทุกไม้

ออกไป ตลอดระยะเวลาที่นโปเลียน ทำให้เหมือนผูกสัมพันธ์กับพิลคิงตัน เขากลับ
แอบทำการตกลงอย่างลับๆ กับเฟรดเดอริก

All relations with Foxwood had been broken off; insulting messages had been sent to Pilkington. The pigeons had been told to avoid Pinchfield Farm and to alter their slogan from "Death to Frederick" to "Death to Pilkington." At the same time Napoleon assured the animals that the stories of an impending attack on Animal Farm were completely untrue, and that the tales about Frederick's cruelty to his own animals had been greatly exaggerated. All these rumours had probably originated with Snowball and his agents. It now appeared that Snowball was not, after all, hiding on Pinchfield Farm, and in fact had never been there in his life: he was living—in considerable luxury, so it was said—at Foxwood, and had in reality been a pensioner of Pilkington for years past.

ความสัมพันธ์ทุกรูปแบบกับฟอกซ์วูดขาดสะบั้นลง ข้อความเยาะหยันถูกส่งไปถึงพิลคิงตันไม่ได้ขาด พวกนกพิราบได้รับคำสั่งไม่ให้ไปก่อวณที่ฟาร์มพินซ์ฟิลด์ และเปลี่ยนคำนิยามจาก "เฟรดเดอริกจงตาย" เป็น "พิลคิงตันจงตาย" ในขณะเดียวกันนั้น นโปเลียนก็ยืนยันกับพวกสัตว์ว่า เรื่องที่จะมีการโจมตีฟาร์มสัตว์ในเร็วๆ นี้ไม่น่าจะจริงเลย และเรื่องเล่าถึงความโหดร้ายของเฟรดเดอริกต่อพวกสัตว์ของเขาก็ถูกแต่งเติมจนเกินจริงไปอย่างมากมาย ข่าวลือทั้งหมดอาจจะมีต้นตอมาจากสโนว์บอลกับพรรคพวกสายลับก็เป็นได้ นอกจากนี้ ในขณะนี้ก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า สโนว์บอลไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ที่ฟาร์มพินซ์ฟิลด์ และในความเป็นจริงก็ไม่เคยไปที่นั่นมาก่อนเลยในชีวิต พูดกันว่า เขามีชีวิตความเป็นอยู่ร่ำรวยหรูหราอยู่ที่ฟาร์มฟอกซ์วูดต่างหาก และเขาเป็นลูกจ้างที่รับเงินจากพิลคิงตันมาเป็นปีๆ แล้ว

The pigs were in ecstasies over Napoleon's cunning. By seeming to be friendly with Pilkington he had forced Frederick to raise his price by twelve pounds. But the superior quality of Napoleon's mind, said Squealer, was shown in the fact that he trusted nobody, not even Frederick. Frederick had wanted to pay for the timber with something called a cheque, which, it seemed, was a piece of paper with a promise to pay written upon it. But Napoleon was too clever for him. He had demanded payment in real five-pound notes, which were to be handed over before the timber was removed. Already Frederick had paid up; and the sum he had paid was just enough to buy the machinery for the windmill.

พวกหมูหลงปิติยินดีไปกับความหลั๊กแหลมของนโปเลียน การที่เขาทำเหมือนมีไมตรีกับพิลคิงตัน ทำให้เฟรดเดอริกจำใจต้องเพิ่มราคาให้อีกสิบสองปอนด์ แต่สควีลเลอร์ได้กล่าวว่า สิ่งที่แสดงถึงมันสมองที่เป็นเลิศของนโปเลียนก็คือ เขาไม่ได้ไว้ใจใครเลย แม้แต่เฟรดเดอริก ที่แรกเฟรดเดอริกต้องการจ่ายค่าไม้ด้วยสิ่งที่เรียกว่าเช็ค ซึ่งดูเหมือนจะเป็นเศษกระดาษที่มีการเขียนคำสัญญาการจ่ายเงินไว้ แต่ว่า นโปเลียนฉลาดเกินกว่าจะหลงเชื่อ ระบุให้จ่ายเงินด้วยเงินแท้ๆ เป็นธนบัตรใบละห้าปอนด์ ซึ่งจะต้องจ่ายให้ก่อนที่จะมาบรรทุกไม้ไป และเฟรดเดอริกก็ได้จ่ายเงินให้ครบถ้วนแล้ว ซึ่งเงินจำนวนนี้ก็พอเพียงจะซื้อเครื่องจักรสำหรับโรงสีลมได้

Meanwhile the timber was being carted away at high speed. When it was all gone, another special meeting was held in the barn for the animals to inspect Frederick's bank-notes. Smiling beatifically, and wearing both his decorations, Napoleon reposed on a bed of straw on the platform, with the money at his side, neatly piled on a china dish from the farmhouse kitchen. The animals filed slowly past, and each gazed his fill. And Boxer put out his nose to sniff at the bank-notes, and the flimsy white things stirred and rustled in his breath.

ขณะนั้น ท่อนไม้ได้ถูกบรรทุกขึ้นรถม้าไปอย่างรวดเร็ว เมื่อมันถูกบรรทุกไปจนหมดแล้ว ก็มีการเรียกประชุมพิเศษในโรงนาอีก เพื่อให้พวกสัตว์ได้ชื่นชมธนบัตรจากเฟรดเดอริก นโปเลียนซึ่งติดเหรียญเกียรติยศทั้งสองเหรียญ ยิ้มอย่างปลื้มปตินั่งสง่าอยู่บนเตียงที่ปูด้วยฟางบนยกพื้น โดยมีปีกธนบัตร วางเรียบร้อยอยู่บนจานกระเบื้องจากเมืองจีนซึ่งนำมาจากครัวในบ้าน พวกสัตว์เดินเรียงแถวผ่านเงินไปอย่างช้าๆ และจ้องมองเงินตาไม่กระพริบ บ็อกเซอร์ยื่นจมูกไปดมปีกธนบัตรลมหายใจของเขาทำให้เจ้าแผ่นกระดาษอ่อนบางสีขาวขยับไหว

Three days later there was a terrible hullabaloo. Whympers, his face deadly pale, came racing up the path on his bicycle, flung it down in the yard and rushed straight into the farmhouse. The next moment a choking roar of rage sounded from Napoleon's apartments. The news of what had happened sped round the farm like wildfire. The banknotes were forgeries! Frederick had got the timber for nothing!

สามวันต่อมาก็เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น วิมเปอร์หน้าซีดตัวสั่น ปั่นจักรยานมาตามถนน เขาปล่อยให้จักรยานล้มลงในลาน แล้ววิ่งตรงเข้าไปในตัวบ้าน อึดใจต่อมา ก็มีเสียงคำรามอย่างเดือดดาลดังมาจากห้องของนโปเลียน ข่าวของเรื่องที่เกิดขึ้น สะพัดไปทั่วฟาร์มอย่างรวดเร็วราวกับไฟป่า ธนบัตรเป็นของปลอม! เฟรดเดอริกได้ไม้ทั้งกองไปฟรีๆ

Napoleon called the animals together immediately and in a terrible voice pronounced the death sentence upon Frederick. When captured, he said, Frederick should be boiled alive. At the same time he warned them that after this treacherous deed the worst was to be expected. Frederick and his men might make their long-expected attack at any moment. Sentinels were placed at all the approaches to the farm. In addition, four pigeons were sent to Foxwood with a conciliatory message,

which it was hoped might re-establish good relations with Pilkington.

นโปเลียนเรียกพวกสัตว์มาประชุมกันในทันที และประกาศลงโทษประหารชีวิตแก่เฟรดเดอริกด้วยน้ำเสียงที่น่ากลัว เขากล่าวว่า เมื่อใดที่ได้ตัวมา เฟรดเดอริกจะต้องถูกตีมน้ำเดือดทั้งเป็น ขณะเดียวกันเขาก็เตือนว่า หลังจากเกิดการหักหลังครั้งนี้ ยังจะต้องคาดคะเนด้วยว่า อาจจะมีเรื่องเลวร้ายที่สุดเกิดตามมา เฟรดเดอริกกับพวกอาจจะ ทำการโจมตีที่ได้ออโอกาสมานานได้ในทุกขณะ มีการวางยามรักษาการณ์ไว้ในทุกที่ นอกจากนี้ นักพิราบสี่ตัว ถูกส่งไปยังฟาร์มฟอกซ์วูดพร้อมกับข้อความขอกินดี โดยหวังว่าจะรื้อฟื้นความสัมพันธ์ที่ดีกับพิลคิงตันได้

The very next morning the attack came. The animals were at breakfast when the look-outs came racing in with the news that Frederick and his followers had already come through the five-barred gate. Boldly enough the animals sallied forth to meet them, but this time they did not have the easy victory that they had had in the Battle of the Cowshed. There were fifteen men, with half a dozen guns between them, and they opened fire as soon as they got within fifty yards. The animals could not face the terrible explosions and the stinging pellets, and in spite of the efforts of Napoleon and Boxer to rally them, they were soon driven back. A number of them were already wounded. They took refuge in the farm buildings and peeped cautiously out from chinks and knot-holes. The whole of the big pasture, including the windmill, was in the hands of the enemy. For the moment even Napoleon seemed at a loss. He paced up and down without a word, his tail rigid and twitching. Wistful glances were sent in the direction of Foxwood. If Pilkington and his men would help them, the day might yet be won. But at this moment the four pigeons, who had been sent out on the day before, returned, one of them bearing a scrap of paper from Pilkington. On it was pencilled the words: "Serves you right."

การโจมตีเกิดขึ้นจริงๆ ในเวลาเช้ามืดของวันรุ่งขึ้น พวกสัตว์กำลังกินมื้อเช้าเมื่อพวกยามวิ่งเข้ามาแจ้งข่าว ว่าเฟรดเดอริกกับพรรคพวก ได้ผ่านประตูรั้วไม้ห้าซี่เข้ามาแล้ว พวกสัตว์วิ่งตามกันออกไปรับหน้าอย่างกล้าหาญ แต่ว่าครั้งนี้ พวกเขาไม่ได้รับชัยชนะที่ง่ายดาย เช่นคราวสมรภูมิมิรบที่คอกโค มีชายฉกรรจ์สิบห้าคนถือปืนหกกระบอก และเปิดฉากยิงในทันทีที่พวกสัตว์เข้าใกล้ในระยะห้าสิบล้า พวกสัตว์ไม่อาจสู้กับระเบิดและลูกกระสุนได้ และถึงว่าเมื่อนโปเลียนกับบ็อกเซอร์ จะพยายามกระตุ้นให้ต่อสู้ ไม่นานพวกสัตว์ก็ถูกจับจนล่าถอย หลายตัวบาดเจ็บ พวกมันเข้าไปหลบในโรงเรือนต่างๆ และเฝ้ามองอย่างระแวงระวัง ออกมาจากรอยแตกและรูตาไม้ ทุงหญ้าเลี้ยงสัตว์ที่กว้างใหญ่ทั้งหมด รวมทั้งโรงสีลม ตกอยู่ในมือของศัตรูแล้ว ในช่วงขณะนั้น แม้แต่นโปเลียนก็รู้สึกอับจน เขาย่ำเท้าไปมาโดยไร้คำพูด หางแข็งเกร็ง กระตุกไปมา มองด้วยความหวังไปในทิศทางของฟาร์มฟอกซ์วูด ถ้าพิลคิงตันกับพรรคพวกมาช่วย ในวันนี้อาจพลิกกลับมาชนะได้ แต่ขณะนั้น นักพิราบสี่ตัวที่ถูกส่งออกไปเมื่อวันก่อนได้กลับมา นกตัวหนึ่ง นำเศษกระดาษจากพิลคิงตันมาด้วย มีคำเขียนด้วยดินสอว่า "สมควรแล้วละ"

Meanwhile Frederick and his men had halted about the windmill. The animals watched them, and a murmur of dismay went round. Two of the men had produced a crowbar and a sledge hammer. They were going to knock the windmill down.

ขณะเดียวกัน เฟรดเดอริกกับพรรคพวกได้มาหยุดอยู่ที่โรงสีลม พวกสัตว์จ้องมอง แล้วพากันส่งเสียงพึมพำด้วยความท้อแท้ ชายสองคนคว้าชะแลงกับก้อนใหญ่มาถือไว้ในมือ พวกเขากำลังจะทุบโรงสีลม

"Impossible!" cried Napoleon. "We have built the walls far too thick for that. They could not knock it down in a week. Courage, comrades!"

But Benjamin was watching the movements of the men intently. The two with the hammer and the crowbar were drilling a hole near the base of the windmill. Slowly, and with an air almost of amusement, Benjamin nodded his long muzzle.

"I thought so," he said. "Do you not see what they are doing? In another moment they are going to pack blasting powder into that hole."

"เป็นไปได้หรือ" นโปเลียนร้อง "เราสร้างผนังไว้หนามาก ใช้เวลาทั้งสัปดาห์ก็ทุบมันลงไม่ได้ กล้าหาญไว้ สหาย"

แต่ว่าเบนจามินได้จ้องมองการเคลื่อนไหวของชายเหล่านั้นอย่างพินิจพิจารณา ชายสองคนที่ถือก้อนและชะแลง กำลังเจาะรูตรงใกล้ฐานของโรงสีลม เบนจามินผงกใบหน้ายาวๆ ของเขาซ้ำๆ ราวกับรู้สึกบันเทิงใจ "ที่แรกฉันก็คิดอย่างนั้น" เขาพูด "แต่พวกเขาไม่เห็นหรือว่าพวกเขา กำลังทำอะไร อีกประเดี๋ยวเถอะ เขาก็จะเอาดินระเบิดอัดใส่ลงไปในรูนั้น"

Terrified, the animals waited. It was impossible now to venture out of the shelter of the buildings. After a few minutes the men were seen to be running in all directions. Then there was a deafening roar. The pigeons swirled into the air, and all the animals, except Napoleon, flung themselves flat on their bellies and hid their faces. When they got up again, a huge cloud of black smoke was hanging where the windmill had been. Slowly the breeze drifted it away. The windmill had ceased to exist!

พวกสัตว์ได้แต่รอคอยด้วยความหวังกลัว เป็นไปไม่ได้ที่จะเสียงอันตรายออกไปจากอาคารซึ่งเป็นที่กำบังในเวลานี้ สองสามนาทีต่อมา ก็ได้เห็นว่าชายหลายคนพากันวิ่งออกไปคนละทิศละทาง จากนั้นก็มีเสียงดังสนั่นอิงอล พวกนักพิราบบินฮือขึ้นสู่อากาศ และสัตว์ทั้งหมดยกเว้นนโปเลียน ต่างก็ล้มตัวลงนอนคว่ำกับพื้น

และซุกหน้าหนึ่ง เมื่อลุกขึ้นมาได้อีกครั้ง ก็เห็นวันสี่คำตะคลั่งอยู่ตรงที่เคยเป็นที่ตั้งของโรงสีลม สายลมค่อยๆ พัดวันออกไป โรงสีลมไม่ได้ยู่ตรงนั้นแล้ว!

At this sight the animals' courage returned to them. The fear and despair they had felt a moment earlier were drowned in their rage against this vile, contemptible act. A mighty cry for vengeance went up, and without waiting for further orders they charged forth in a body and made straight for the enemy. This time they did not heed the cruel pellets that swept over them like hail. It was a savage, bitter battle. The men fired again and again, and, when the animals got to close quarters, lashed out with their sticks and their heavy boots. A cow, three sheep, and two geese were killed, and nearly everyone was wounded. Even Napoleon, who was directing operations from the rear, had the tip of his tail chipped by a pellet. But the men did not go unscathed either. Three of them had their heads broken by blows from Boxer's hoofs; another was gored in the belly by a cow's horn; another had his trousers nearly torn off by Jessie and Bluebell. And when the nine dogs of Napoleon's own bodyguard, whom he had instructed to make a detour under cover of the hedge, suddenly appeared on the men's flank, baying ferociously, panic overtook them. They saw that they were in danger of being surrounded. Frederick shouted to his men to get out while the going was good, and the next moment the cowardly enemy was running for dear life. The animals chased them right down to the bottom of the field, and got in some last kicks at them as they forced their way through the thorn hedge.

เมื่อเห็นดังนั้น ความกล้าหาญของพวกเขาก็กลับคืนมา ความหวาดกลัวและความสิ้นหวังที่รู้สึกเมื่อครู่ก่อน จมหายไปในความคั่งแค้นต่อความเลวร้ายน่าชิงชังที่ถูกกระทำ เสียงโห่ร้องหวังล้างแค้นดังสนั่นกึกก้อง และโดยไม่ต้องรอคำสั่ง พวกเขาก็พุ่งตรงเข้าสู่โจมตีโดยพร้อมเพรียง คราวนี้พวกเขาไม่สนใจถูกกระสุนอำมหิตที่กระหน่ำใส่พวกเขาพร้อมกับถูกเห็บ มันเป็นสงครามที่ป่าเถื่อนและโหดร้าย พวกมนุษย์ยิงแล้วยิงเล่า และเมื่อพวกสัตว์เข้ามาได้ในระยะประชิด มนุษย์ก็กระหน่ำตีด้วยท่อนไม้และเตะถีบด้วยรองเท้าบู๊ตหนาหนัก วัตัวหนึ่ง เกะสามตัว และห่านสองตัวถูกฆ่าตาย และสัตว์เกือบทุกตัวได้รับบาดเจ็บ แม้แต่โนโปเลียน ซึ่งสั่งการสู้รบอยู่ในแนวหลังก็ถูกกระสุนตัดปลายหางขาดไป แต่ก็ไม่ใช่ว่าพวกมนุษย์จะรอดไปโดยไร้รอยขีดข่วน พวกเขาสามคนศีรษะแตกเพราะโดนกบเท้าของบ็อกเซอร์เหวี่ยงเข้าใส่ อีกคนหนึ่งถูกเขาวัตัววิดเข้าที่ท้อง และกางเกงของมนุษย์อีกคนหนึ่งก็เกือบขาดออกจากลำตัวเพราะเจตชากับลูเบลล์ และเมื่อเข้าสู่ของกริชเกี้ยวตัวของ โนโปเลียน ซึ่งได้รับคำสั่งให้คอยวนเวียนอยู่ในกำบังของรั้วพุ่มไม้กระโจนออกมาตรงหน้า ส่งเสียงหอนเห่าอย่างดุร้าย พวกมนุษย์ก็แตกตื่นจนทำอะไรไม่ถูก

เมื่อพบว่าพวกตนกำลังตกอยู่ในอันตรายจากการถูกรุมล้อม เฟรดเดอริกจึงตะโกนบอกพรรคพวกให้ถอยหนีในขณะที่ยังมีโอกาส และจิตใจต่อมา เหล่าสัตว์ขลาดเขลาที่วิ่งหนี เพื่อรักษาชีวิตตนไว้ พวกสัตว์วิ่งไล่ไปจนสุดเขตไร่ และยังสามารถเตะส่งท้ายอีกหลายครั้ง ตอนที่พวกมนุษย์ถลันถนหนีมุดรั้วไม้หนามออกไป

They had won, but they were weary and bleeding. Slowly they began to limp back towards the farm. The sight of their dead comrades stretched upon the grass moved some of them to tears. And for a little while they halted in sorrowful silence at the place where the windmill had once stood. Yes, it was gone; almost the last trace of their labour was gone! Even the foundations were partially destroyed. And in rebuilding it they could not this time, as before, make use of the fallen stones. This time the stones had vanished too. The force of the explosion had flung them to distances of hundreds of yards. It was as though the windmill had never been.

พวกสัตว์ได้รับชัยชนะ แต่ก็เหนื่อยล้าและโชกเลือด ค่อยๆ เดินโซเซกลับฟาร์ม ภาพของสหายที่นอนตายอยู่บนพื้นหญ้า ทำให้พวกสัตว์ส่วนหนึ่งต้องหลั่งน้ำตา และพวกเขายังหยุดยืนนิ่งเงียบด้วยความโศกสลดอยู่ ณ จุดที่โรงสีลมเคยตั้งอยู่ ไร้แล้วไม่มีอะไรเหลือ ผลจากหายนะแห่งโรงงานที่ห่มเทแทบขาดใจได้สูญสลายไปหมด แม้กระทั่งพื้นของฐานรากบางส่วนก็ยังถูกทำลายไป และในครั้งนี้ การจะก่อสร้างขึ้นใหม่ก็ไม่อาจใช้หินที่ร่วงหล่นกล่นเกลื่อนได้เช่นครั้งก่อน เพราะว่าในครั้งนี้นหินทั้งหมดได้แตกกระจายสูญหายไปด้วย แรงระเบิดได้ส่งหินปลิวกระจายไปไกลนับร้อยๆ หลา มันราวกับว่าไม่เคยมีโรงสีลมอยู่เลย

As they approached the farm Squealer, who had unaccountably been absent during the fighting, came skipping towards them, whisking his tail and beaming with satisfaction. And the animals heard, from the direction of the farm buildings, the solemn booming of a gun.

“What is that gun firing for?” said Boxer.

เมื่อพวกเขากลับมาถึงฟาร์ม สควิลเลอร์ผู้หายไ้จากการสู้รบโดยไม่รู้สาเหตุก็กระโดดตรงเข้ามาหา แกว่งหาง และเบิกบานด้วยความพอกพอกใจ แล้วพวกสัตว์ก็ได้ยินเสียงยิงปืนดังมาจากทิศทางของโรงนา

“ยิงปืนนั้นเพื่ออะไรหรือ” บ็อกเซอร์ถาม

“To celebrate our victory!” cried Squealer.

“What victory?” said Boxer. His knees were bleeding, he had lost a shoe and split his hoof, and a dozen pellets had lodged themselves in his hind leg.

“What victory, comrade? Have we not driven the enemy off our soil—the

sacred soil of Animal Farm?”

“But they have destroyed the windmill. And we had worked on it for two years!”

“เพื่อฉลองชัยชนะยังไงล่ะ” สควิลเลอร์ร้องตอบ

“ชัยชนะอะไรกัน” บ็อกเซอร์พูด เขาทั้งสี่มีเลือดไหล เกือกม้าหายไปข้างหนึ่งทำให้กีบเท้าของเขาแตก และมีลูกกระสุนหนึ่งโหลฝังอยู่ที่ขาหลัง

“ชัยชนะอะไรนะหรือ สหาย ก็พวกเราได้ขับไล่ศัตรูออกไปจากผืนดินของเราสำเร็จแล้วไม่ใช่หรือ ผืนดินที่ศักดิ์สิทธิ์ของแอนิมอลฟาร์มของเรา”

“แต่พวกมันได้ทำลายโรงสีมลงแล้ว เราเหนื่อยยากสร้างมาถึงสองปีเต็ม”

“What matter? We will build another windmill. We will build six windmills if we feel like it. You do not appreciate, comrade, the mighty thing that we have done. The enemy was in occupation of this very ground that we stand upon. And now—thanks to the leadership of Comrade Napoleon—we have won every inch of it back again!”

“Then we have won back what we had before,” said Boxer.

“That is our victory,” said Squealer.

“จะเป็นไรไปเล่า เราจะสร้างโรงสีมขึ้นใหม่ เราจะสร้างโรงสีมสักหกหลังก็ยิ่งได้ถ้าเราต้องการ สหายเอ๋ย ท่านไม่เห็นคุณค่าของเรื่องยิ่งใหญ่ที่พวกเราทำร่วมกันหรอกหรือ ศัตรูได้เข้ายึดครองผืนดินที่เราอยู่นี่ แต่ว่าในขณะนี้เราได้ชัยชนะ ยึดคืนกลับมาทุกตารางนิ้ว นี่ต้องขอบคุณการนำของสหายนโปเลียน”

“นั่นคือเราแค่ได้สิ่งที่เป็นของเรากลับมาเท่านั้นเอง” บ็อกเซอร์พูด

“นั่นแหละคือชัยชนะของพวกเรา” สควิลเลอร์สรุป

They limped into the yard. The pellets under the skin of Boxer’s leg smarted painfully. He saw ahead of him the heavy labour of rebuilding the windmill from the foundations, and already in imagination he braced himself for the task. But for the first time it occurred to him that he was eleven years old and that perhaps his great muscles were not quite what they had once been.

พวกเขาเดินปวกเปียกเข้ามาในลาน ลูกกระสุนใต้ผิวหนังของบ็อกเซอร์ทำให้เขาเจ็บปวด เขามองเห็นภาพการทำงานหนักเพื่อสร้างโรงสีมขึ้นใหม่จากจุดเริ่มของการวางรากฐานทีเดียว และตั้งใจที่จะอุทิศตนทำงานนั้น แต่ว่าเขาเกิดคิดขึ้นเป็นครั้งแรกว่าเขาอายุสิบเอ็ดปีแล้ว และกล้ามเนื้ออาจจะไม่ได้ทรงพลังดังเช่นที่เคยเป็น

But when the animals saw the green flag flying, and heard the gun firing again—seven times it was fired in all—and heard the speech that Napoleon made, congratulating them on their conduct, it did seem to them after all that they had won a great victory. The animals slain in the battle were given a solemn funeral. Boxer and Clover pulled the wagon which served as a hearse, and Napoleon himself walked at the head of the procession. Two whole days were given over to celebrations. There were songs, speeches, and more firing of the gun, and a special gift of an apple was bestowed on every animal, with two ounces of corn for each bird and three biscuits for each dog. It was announced that the battle would be called the Battle of the Windmill, and that Napoleon had created a new decoration, the Order of the Green Banner, which he had conferred upon himself. In the general rejoicing the unfortunate affair of the banknotes was forgotten.

แต่เมื่อพวกสัตว์ได้เห็นธงสีเขียวเล่นลมสะบัดพลีว และได้ยินเสียงยิงสลุตต่อเนื่อง ซึ่งมันถูกยิงรวมทั้งหมด 7 นัด และได้ฟังวาทกรรมของ นโปเลียน ที่แสดงความชื่นชมยินดี ต่อวีรกรรมของพวกเขา ในที่สุดจึงเห็นพ้องตาม ว่าพวกเขาได้รับชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ พวกสัตว์ที่เสียชีวิตในสมรภูมิ ได้รับการทำพิธีศพอย่างสมเกียรติ บ็อกเซอร์กับโคลเวอร์ทำหน้าที่ลากรถม้าซึ่งใช้เป็นรถบรรทุกศพ และนโปเลียนเดินนำขบวน มีการจัดงานฉลองถึงสองวันเต็มๆ มีการร้องเพลง กล่าวปราศรัย และยิงสลุตเพิ่มอีก และมอบแอปเปิ้ลหนึ่งผลให้เป็นของขวัญพิเศษแก่สัตว์ทุกตัว ข้าวโพดสองออนซ์สำหรับพวกนก และขนมปังกรอบสามชิ้นสำหรับสุนัขแต่ละตัว มีประกาศออกมาว่าการสู้รบนี้จะให้มีชื่อเรียกว่า สมรภูมิริบโรงสีม และนโปเลียนได้จัดทำเหรียญเกียรติยศขึ้นใหม่ ชื่อ ‘ศักดิ์ศรีแห่งธงสีเขียว’ มอบให้แก่ตนเอง ซึ่งในท่ามกลางการเฉลิมฉลองที่น่ายินดีนี้ เรื่องร้ายเกี่ยวกับธนบัตรปลอมได้ถูกลืมเลือนไป

It was a few days later than this that the pigs came upon a case of whisky in the cellars of the farmhouse. It had been overlooked at the time when the house was first occupied. That night there came from the farmhouse the sound of loud singing, in which, to everyone’s surprise, the strains of Beasts of England were mixed up. At about half past nine Napoleon, wearing an old bowler hat of Mr. Jones’s, was distinctly seen to emerge from the back door, gallop rapidly round the yard, and disappear indoors again. But in the morning a deep silence hung over the farmhouse. Not a pig appeared to be stirring. It was nearly nine o’clock when Squealer made his appearance, walking slowly and dejectedly, his eyes dull, his tail hanging limply behind him, and with every appearance of being seriously ill. He called the animals together and told them that he had a terrible piece of news to impart. Comrade Napoleon was dying!

อีกสองสามวันต่อมา พวกหมูพบวิสกี้หนึ่งลังในห้องใต้ดิน ซึ่งถูกมองข้ามไปเมื่อแรกที่เข้าครอบครองบ้าน คืนนั้นมีเสียงร้องเพลงดังลั่นมาจากตัวบ้าน ซึ่งเป็นที่

ประหลาดใจสำหรับพวกสัตว์ เพราะมีเพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษ รวมอยู่ด้วย ประมาณสามทุ่มครึ่ง มีผู้เห็น นโปเลียน สวมหมวกกลมทรงสูงใบเก่าของนายโจนส์ ปรากฏตัวออกมาจากประตูหลังบ้าน วิ่งควมเร็วไปรอบๆ ลาน แล้วหายกลับเข้าประตูไป แต่ว่าในตอนเช้า บ้านกลับเงียบสนิท ไม่มีหมูตัวใดเคลื่อนไหว เป็นเวลาเกือบเก้าโมงเช้า สควิลเลอร์จึงปรากฏตัว เดินเชื่องช้าคอดก นัยน์ตาหม่นมัว ทางห้อยปากเปียก และมีอาการทุกอย่างที่แสดงให้รู้ว่ากำลังป่วยหนัก เขาเรียกสัตว์ทั้งหมดมารวมกัน และแจ้งว่ามีข่าวร้ายจะบอก สหายนโปเลียนกำลังจะตาย

A cry of lamentation went up. Straw was laid down outside the doors of the farmhouse, and the animals walked on tiptoe. With tears in their eyes they asked one another what they should do if their Leader were taken away from them. A rumour went round that Snowball had after all contrived to introduce poison into Napoleon's food. At eleven o'clock Squealer came out to make another announcement. As his last act upon earth, Comrade Napoleon had pronounced a solemn decree: the drinking of alcohol was to be punished by death.

เสียงร้องครวญครางด้วยความโศกเศร้าดังไปทั่วบริเวณ กองฟางถูกวางปูลาดลงที่ด้านนอกประตูบ้านทุกบาน พวกสัตว์ต่างเดินด้วยปลายเท้า ด้วยน้ำตาคลอตา พวกเขาปรึกษากันว่าจะทำอะไรหากท่านผู้นำถูกพรากจากไป มีข่าวลือแพร่ไปว่า สโนว์บอลได้วางแผน ให้ใส่ยาพิษลงในอาหารของ นโปเลียน เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา สควิลเลอร์ได้ออกมาประกาศอีกครั้งหนึ่งว่า สหายนโปเลียนได้ออกคำสั่งสุดท้ายก่อนเสียชีวิต ว่าผู้ใดดื่มแอลกอฮอล์จะต้องถูกลงโทษด้วยความตาย

By the evening, however, Napoleon appeared to be somewhat better, and the following morning Squealer was able to tell them that he was well on the way to recovery. By the evening of that day Napoleon was back at work, and on the next day it was learned that he had instructed Whymper to purchase in Willingdon some booklets on brewing and distilling. A week later Napoleon gave orders that the small paddock beyond the orchard, which it had previously been intended to set aside as a grazing-ground for animals who were past work, was to be ploughed up. It was given out that the pasture was exhausted and needed re-seeding; but it soon became known that Napoleon intended to sow it with barley.

อย่างไรก็ตาม อาการของนโปเลียนดูจะดีขึ้นในเวลาเย็น และในเช้าวันรุ่งขึ้น สควิลเลอร์ก็บอกพวกสัตว์ว่า นโปเลียนกำลังมีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ ในสภาวะของการฟื้นตัว เช่นวันนั้น นโปเลียนกลับมาทำงานได้อีก วันต่อมาจึงเป็นที่รู้กันว่า เขาสั่งให้วิมเปอร์ไปซื้อหนังสือหลายเล่มที่ว่าด้วยการหมักและกลั่นเหล้ามาจากวัตถุดิบ อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา นโปเลียนออกคำสั่งว่า ทุ่งหญ้าหลังสวนผลไม้ ซึ่งในทีแรกตั้งใจว่าจะกันไว้ให้เป็นพื้นที่พักผ่อนและเล็มหญ้าสำหรับพวกสัตว์ที่พ้นวัยทำงานไปแล้ว จะถูกพลิกดินไถพรวน มีคำชี้แจงว่า ทุ่งดังกล่าว หญ้าวายไปหมดแล้ว จำเป็นต้องปลูกขึ้นใหม่ แต่ไม่นานต่อมาก็เป็นที่รู้กันว่า นโปเลียนตั้งใจจะปลูกข้าวบาร์เลย์ลงในพื้นที่นั้น

About this time there occurred a strange incident which hardly anyone was able to understand. One night at about twelve o'clock there was a loud crash in the yard, and the animals rushed out of their stalls. It was a moonlit night. At the foot of the end wall of the big barn, where the Seven Commandments were written, there lay a ladder broken in two pieces. Squealer, temporarily stunned, was sprawling beside it, and near at hand there lay a lantern, a paint-brush, and an overturned pot of white paint. The dogs immediately made a ring round Squealer, and escorted him back to the farmhouse as soon as he was able to walk. None of the animals could form any idea as to what this meant, except old Benjamin, who nodded his muzzle with a knowing air, and seemed to understand, but would say nothing.

ในเวลาเดียวกันนี้ เกิดเหตุการณ์ประหลาดซึ่งไม่มีใครจะเข้าใจได้ ประมาณเที่ยงคืนของคืนหนึ่ง มีเสียงดังสนั่นขึ้นในลาน ทำให้พวกสัตว์ผวาตื่นออกจากคอกมันเป็นคืนที่แสงจันทร์ส่องสว่าง ที่พื้นตรงผนังท้ายโรงนาใหญ่ซึ่งจารึกบัญญัติเจ็ดประการไว้ ปรากฏบันไดที่หักออกเป็นสองท่อน สควิลเลอร์ซึ่งยังมีนงง กำลังคลานอยู่ข้างๆ โกลัสนั้นมีตะเกียงไฟ แปรงทาสี และถังใส่สีขาวที่คว่ำอยู่ พวกสุนัขเข้าล้อมรอบตัวสควิลเลอร์ไว้ทันที และคุ้มครองเขากลับเข้าบ้านในทันทีที่เขาพอจะเดินไหว ไม่มีสัตว์ตัวใดคิดออกว่าเหตุการณ์นี้หมายความว่าอย่างไร ยกเว้นแต่่าเบนจามิน ผู้ซึ่งพยักหน้าอย่างนี้กรู้ เขาจะเข้าใจ แต่ไม่ยอมพูดอะไรออกมา

But a few days later Muriel, reading over the Seven Commandments to herself, noticed that there was yet another of them which the animals had remembered wrong. They had thought the Fifth Commandment was "No animal shall drink alcohol," but there were two words that they had forgotten. Actually the Commandment read: "No animal shall drink alcohol to excess."

แต่ในไม่กี่วันต่อมา มิวเรียลซึ่งอ่านบัญญัติเจ็ดประการตามลำพัง ก็สังเกตเห็นว่ามีอีกข้อหนึ่งของบัญญัติเจ็ดประการ ที่พวกสัตว์จำผิดไป พวกมันเคยคิดว่าบัญญัติข้อที่ห้ามีใจความว่า "ห้ามสัตว์ดื่มแอลกอฮอล์" แต่ยังมีอีกสองคำที่พวกมันลืมไปว่ามีอยู่ ความจริงบัญญัติข้อนี้เขียนไว้ว่า "ห้ามสัตว์ดื่มแอลกอฮอล์มากเกินไป" ต่างหาก